

REFORMÁTUS HÍRADÓ

V. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvgás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

„A törőrongy, amit kicsavarnak...” – hajléktalansors Kolozsváron

Testi-lelki táplálék a rászorulóknak egyetemistáktól, gyülekezetektől

Időnként egy tányér meleg étel vagy szendvics, máskor egy pokróc, gyógyszer vagy egy jó szó segíthet sokat, menthet akár életet is – főleg, ha az ember az utcán kénytelen élni, valahol Kolozsváron, s közben abban reménykedik titokban, hogy egy-két fokkal enyhébb lesz a következő éjszaka. Közömbös és megvető tekintetek, rosszálló fejcsóválások, félrefordulások helyett jól jön egy segítő kéz, amely képes és akar is tenni ilyenkor valamit a nélkülözőkért. A Protestáns Teológiai Intézet diákjai tizenhárom éve hozták létre a hajléktalan missziót, amely vallási és nemzeti-ségi hovatartozástól függetlenül mindenki számára nyitott. A teológiai hallgatók folyamatos közreműködésén alapuló szolgálatot három évvel ezelőtt fogadta be a Törökvgási Református Egyházközség, azóta közös erővel folytatják a munkát. A heti két biblióra és ételosztás arra is alkalmas teremt, hogy lelkileg töltsenek a résztvevők, rászoruló és szervezők egyaránt. Húsvétra ötven élelmiszercsomagot állítottak össze, szalámit, húskonzervet és csokoládét is kapnak a hajléktalanok. A jószándékú segítségnyújtásból szerencsére többen is részt vállaltak, tábork remélhetőleg gyarapodik még a következő időszakban. (Részletek a 9. oldalon)

Beszélgess velük, beszélgetnek veled – jó tartozni valahova

Mitől egyház az egyház?

■ Nagy tömegeket mozgató sporteseményeket figyelve sokszor kérdeztem: mi készíti az egyént arra, hogy stadionokban, sportszarnokokban, sportpályák mellett, időjárástól függetlenül biztassa kedvenceit? Talán a közös élmény? A csapat sikere? Sokszor nem is ismeri a szurkoló a mellette levőt, mégis úgy érzi, hogy társával „egy csapathoz” tartozik! Kedvencei sikertelensége esetén a csalódottság érzete az előbbi sikereket szinte elfeledteteti, elszakad kedvenceitől.

Az egyházi életben is felfedezhetők ugyanezek a jelek. Egy ügyes, dinamikus vezetés fellendíti, pezsgővé teszi az egyházi életet. A gyülekezet jó menedzselése, a jó igehirdetés, gyülekezetgondozás, a csapatmunka erősíti az „egy közösséghez, egy gyülekezethez” tartozás érzetét. Kívülről egy sikeres egyházi kép látszik, amely lehet emberi ügyesség eredménye is, de nem lesz időtálló. A bűn belülről megbontja ezt a képet, és elkerülhetetlen az egymástól és az egyháztól való elidegenedés.

Adódik tehát a kérdés: mitől egyház az egyház? Attól, hogy Isten Szent Lelke munkálkodik benne. A fundamentuma Jézus Krisztus áldozata. Ettől időtálló, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalt. Nem a tökéletes, a bűn nélküli emberek gyülekezete, hanem a megváltott emberek közössége. Benne Isten szeretete munkálkodik, amit viszsztatukróz a tagok élete. Nem feygház, hanem szeretetház, ahol a bűnbocsánat, az alázat, a szeretet és a szolgálat által mindig épül lelkileg az egyén. A mi életünkben láthatóak-e ezek a jelek?

Farkas László
Kolozsvár Írisz-telepi
lelkipásztor

Ki szabadít meg a haláltól?

„Oh én nyomorult ember!
Kicsoda szabadít meg engem
a halálnak testéből?
Isten, a mi Urunk
Jézus Krisztus által!
Hála, hála neki!”
Róm 7,24–25a
(Ravasz László ford.)

■ Isten kegyelméből újra hűsvétet ünnepelhetünk. Erdély évszázados és új templomait betöltik Händel zengzest ütemei: „Győzelmet vettél, ó, Feltámadott! Dicsőséggel fényes a diadalod!” (Ref. énekeskönyv 232. ének) Magunkhoz öleljük a közelről vagy több száz kilométerről érkezett szeretteinket, barátainkat. Félre akarjuk tenni a mindennapok próbatételeit, fájdalmát, egyéni és közösségi bajainkat. Örvezdeni, feltöltődni szeretnénk.

Testvéreim, tudunk-e mi önfeledten, tiszta szívből ünnepelni, vagy túl sok a nagypénteki testi-lelki seb rajtunk, bennünk? Az evangélium is a lelkünkben a nagypénteki kereszt képét hordozó asszonyok, tanítványok fáj-

dalmával indítja a feltámadás reggeli eseményt. A mesterük elvesztése okozta szomorúság beárnyékolja útjukat. Szó sincs örömről, diadalról.

Mi is sokszor roskadozva visszük a magunk keresztjét: betegség, gyász, egyedüllét, szeretteink távolba szakadása – megannyi teher számunkra. Pál apostol szavai találoan jellemeznek bennünket is: „Oh én nyomorult ember!” Pál ismeri a büszke római polgárok, harcosok életének árnyoldalát. Tudja, a világot meghódító, az ókor legnagyobb birodalmát létrehozó katonák és családjaik lelkében a büszkeség mellett ott van a rettegés: hazatér-e újból a harctérről az édesapa, a fiú, a barát, vagy pedig az özvegyek

és árvák könnye hull Róma utcaköveire?

Az ókori ember ugyanúgy, mint a 21. századi, szüntelenül szembesül a lassú elmúlás vagy a hirtelen, guillotine-sebességű halál valóságával. Ajkunkról ma is elhangzik fájdalmasan: ki szabadít meg engem a haláltól?

Pál, a törekeny külsejű, maga is a betegség tövisét magában hordozó vándorprédikátor ragyogó arccal beleharsogja a római éjszakába: van Valaki, aki letörli a fájdalom könnyeit, reménységgel tölti be az ember lelkét, megszabadít a halálfélelemtől: „Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus által!”

Egyedül Ő az alap, akire építenünk kell hitünket, reménységünket, mert „más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely már vettetett, ez pedig a Jézus Krisztus” (1Kor 3,11).

Bethlen Gábor, nagyságos fejedelmünk hitét Óréa alapozva tudta megnyugvással olvasni a nagyasszony táborba érkező levelét: ma azzal szeretett minket az Isten, hogy magához szólította második gyermekünket.

Hitvalló népünk a feltámadásba vetett hittel tudott felgyenesedni elvesztett háborúk után.

A koporsók mellett a Megváltó hatalmában bízva énekeljük évszázadok óta a 90. zsoltárt: „Tebenned bízunk eleitől fogva.” Ragadjuk meg őseink példamutatását – a feltámadott Úr Krisztus nekünk is erőt ad harcainkhoz.

Ezzel a hűsvéti hittel nézünk a holnap kihívásaival szembe, imádkozunk egymásért, minden keresztyén testvérünkért, minden embertársunkért szerte a világban. A Megváltó Úr tegye áldottá, örömtelivé ünneplésünket templomainkban, családi és baráti körökben. Ő hozzon balzsamot sebeinkre, Ő legyen számunkra az út, igazság, élet, Ő legyen lelki erőforrása ifjú és idős testvéreimnek, ő ragyogja be napjainkat.

Mi pedig mondjuk mindannyian Pál apostollal együtt: „Hála, hála neki!”

Tóth Árpád
vajdakamarási lelkipásztor

Csendes üdülő a Fehér templom kolozsi kulcsosháza

Ferenczy Miklós a Pata utcai gyülekezet építő lelkésze

Pályafutását 42 évvel ezelőtt kezdte. Lelkészi szolgálata során közösség mellett épített templomot, imaházat, tornyot, parókiát, gyülekezeti házat. Legutóbb Kolozson kulcsosházat, ahol gyerekek-csoportok százai táborozhatnak. A Pata utcai Fehér templom lelkészével, Ferenczy Miklóssal beszélgettünk.

NAGY-HINTÓS DIANA

1973-ban elvégezte a teológiát, Pustakamarásra került lelkésznek, és szinte azonnal elkezdődött építő munkája.

Egy lelkésznek menedzsernek is kell lennie

– Pustakamaráson és Feketelakon a templomot és a parókiát kellett megjavíttatnom, Gyekében a templom, Mezőkeszűben az akkori templom és parókia javításánál közel egy évig segítettem, Mezőörményesen a parókiát kellett felújítanom. Ezekre a korai tapasztalatokra támaszkodhattam, amikor Kolozsvárra kerülve az egykori Pata utca 220. szám alatti, kisajátított parókia helyett az egyházközség által 1986 őszén megvásárolt, Kazinczy/Vasile Lupu utcai telkes házat átépítettük, felújítottuk. Ez az épület jelenleg is parókia. 1988–89-ben az egykori imaházat is ki akarták sajátítani, de a presbitérium egyetemes hozzáállásának köszönhetően sikerült megmentenünk. A Pata utcai imaház átépítési engedélyét 1998-ban szerezte meg az egyházközség. Előbb az alsorsori rész készült el, még abban az évben. 1999-ben kezdődött az egykori imaház átépítése, amelyet kibővítve, felemelve, karzatokkal ellátva 2000-ben szenteltünk fel, és azóta a Fehér templom nevet viseli. Közvetlen közelében gyülekezeti ház építése kezdődött 2003-ban, és 2004 végén, azaz 50 évvel a Pata utcai imaház felszentelése után, hálaadó istentisztelet keretében avattuk fel ezt az új létesítményt, ahol

gyülekezeti terem, iroda és vendégszoba található. A torony építése is ebben az időszakban zajlott. Az új gyülekezeti teremben nem csak istentiszteletet, valóság, bibliaórát és énekkari próbát lehet tartani, hanem a presbitéri döntés értelmében családi rendezvényeket is lehet szervezni. 2004 óta Fehér Galéria néven rendszeresen szervezünk itt időszakos kiállításokat, hogy a művészetet közelebb hozzuk a gyülekezetekhez, főleg a gyerekekhez. Nagyon örvendek, amikor a gyerekek véleményezik az elvont, modernbb képzőművészeti alkotásokat, elmagyarázzák, miért tetszik nekik egyik vagy másik. Ez azt jelenti, hogy a művészet sajátos üzenete elért hozzájuk. Mindent a saját, azaz az egyházközség erejéből, anyagi hozzájárulásával, rengeteg közmunkával hoztunk létre.

– Ma már táborhelynek is kiváló nyaralójuk is van Kolozson.

– 2005 tavaszán sikerült Kolozson megvásárolni egy 2200 négyzetméteres telket, az 1880-as évekből való picit házzal. Már a kezdet kezdetétől tudtuk, hogy ez az ingatlan majd a gyülekezetnek pihenési, a gyerekeknek pedig táborozási lehetőséget nyújt. Köz munkával használhatóvá tettük, két éven belül pedig filagóriaszerű nyári lakot építettünk mellé, 20-25 férőhelyest. A fűszint is rendbe tettük. 2009-ben elkezdtük a gyülekezeti központ kialakítását célzó öt éves programot. Az udvaron két kis faházat építettünk, 4-4 személy számára. 2010-ben 100 négyzetméteres alappal és nagy alagsorral rendelkező épület alapjait öntöttük meg. 2011 csodája gyülekezeti életünkben az volt, hogy 40 munkanap alatt felépítettük az új gyülekezeti házat, amelynek emeletén 4-4 szoba és fürdőszoba, a földszinten nagy gyülekezeti terem, modern konyha és mellékhelyiségek találhatóak. A munkálatokat kolozsi mesteremberekkel végeztettük, pontosan, lelkiismeretesen, gyorsan és a kolozsvári árakhoz viszonyítva sokkal olcsóbban dolgoztak, a gyülekezeti tagok és a presbiterek köz-

munkát végeztek. A régi ház is megmaradt, felújítottuk 2013-2014-ben. A belsejét kissé átépítettük, a konyha felett galériát alakítottunk ki. 2014-ben tetőt cseréltünk, a régi kicsi volt, és tönkre is ment. A tetőszerkezet meghosszabbításával szép teraszt, tusolót, mellékhelyiséget alakítottunk ki, de az öregháznak megmaradt a tornác, sajátos jellege.

– Hogyan tudják hasznosítani ezt a rengeteg munkát, az öreg- és az új házat?

– Az öreg- és az új házban összesen 20-25 embert tudunk elszállásolni az év bármely szakában. Évente több táborozó csoportot fogadunk. Tavaly 125 gyerek nyaralt ott. Évek óta visszatérő vendégeink az Aksza utcai camissziós gyerekcsoport tagjai, akik mindig élvezték a Pata utcai gyülekezet vendégszeretét. Jó kapcsolataink vannak a kolozsi sósfürdő vezetőségével, így az akszasi gyerekek mondhatni ingyen, a többi táborozó gyerek pedig féláron fürödhetett. Ennek különösképpen azóta tudunk örvendeni, mióta a kolozsi fürdőt korszerűsítették. A kolozsi ingat-

Sok önkéntes munka van ebben a házban

lanunk kulcsosházként működik. A csoportok bejelentkeznek a Pata utcai gyülekezetbe. A vezető kifizeti az árat, majd adjuk a szobakulcsokat, ismeretjük a működési szabályzatot. A falubeliek is tudják, hogy az ingatlan a Pata utcai gyülekezet háza, ahol FIKE-, teológus-, pedagógus- és osztályrendezvényeket tartanak. Visszatérő vendégeink az Apáczai- és a zenelíceum diákjai. Tavaly a Kolozsvári Egyházmegye Presbiterszö-

Tavaly 125 gyerek nyaralt itt

vetsége is táboroztatott itt fiatalokat, remélem, folytatják.

Azt vallottam: egy lelkipásztornak az igehirdetés, a pasztoráció, a gyerekekkel és az ifjakkal való foglalkozás mellett menedzsernek is kell lennie. Fel kell ismernie mindazt, ami a gyülekezeti életen kívül van, mégis ahhoz tartozik. Például kisgyerekes fiatal családoknál, ahol a nagyszülők távol vannak, a gyerek gondozáson próbálunk

kat, és még kis zsebpénzt is adtunk nekik. Olyan, a gyülekezethez tartozó gyerekeket is sikerült 7-10 napig nyaraltatni, akik egész nyáron az utcán voltak, kulccsal a nyakukban. Az emberek sokszor kérdezik: mit ad az egyház nekem? Én azt szoktam mondani, hogy az egyház feladata elsősorban az igehirdetés és az alkalmi szolgálatok, mint keresztelés, esketés, temetés, beteglátogatás, betegeknek úrvacsoraadás. Ám mióta megvan a kolozsi ház, a Pata utcai egyházközség új lehetőséget kínál. Labdajátékokra alkalmas bekerített sportpályát szeretnénk kialakítani, de ez már az utódom hatáskörébe fog tartozni, mert 34 évi kolozsvári szolgálat után 2016 májusában nyugdíjba vonulok. Bízom benne, hogy mind a presbitérium, mind az utódom a gyülekezet javára működötteti a továbbiakban is a kolozsi gyülekezeti házat.

– A Pata utcai gyülekezet sok sikeres adományozási akciót tudhat magáénak.

– A meghatározott célú gyűjtéseinkkor csodálatos adományok gyűltek be. Azt tapasztaltam, hogy amikor adtunk, akkor rövid időn belül a két-háromszorosát kaptuk vissza. A vidéki kis gyülekezetek részére sokszor fogadunk el adományt: használt, de működő tévét, hűtőszekrényt stb. Vidéken, ahol csak kútvíz van, a régi mosógép is jól fogott. Karácsony előtt a cipődoboznyi szeretet-akció keretében 100-150 csomag érkezik. Jó részét gyerekek készítik el: összeállítják, becsomagolják, elhozzák. Az a gyerek, aki odafigyel a nála szegényebbre, felnőttként is így viszonyul a körülötte levő világhoz. A gyülekezet csodája, ha ebben az önző világban megtapasztaljuk: milyen jó adni, szeretetet nyújtani a másik embernek. Ha nyitott szemmel jársz, naponta megtapasztalsz valamit a teremtett világból, ami az isteni szeretet és gondviselés világa, a hétköznapok apró csodáival... Ilyenkor szoktam emlegetni kedvenc ígéretet a János evangéliumából: „látjátok, milyen nagy szeretettel volt iránunk az Atya, Isten gyermekei vagyunk...”

– Ha újrakezdehetné, milyen utat választana?

– Ha újra kellene kezdenem, akkor is így tennék. Megnyugvással tölt el, hogy amit elképzeltem, elérhető, megvalósítható, jó dolgok voltak, a gyülekezet, a közösség javát és érdekeit szolgálták.

„A törőrongy, amit kicsavarnak...” – hajléktalansors Kolozsváron Tizenhárom éve testi-lelki táplálék a rászorulóknak egyetemistáktól, gyülekezetektől

FERENCZ ZSOLT

„Békesség Istentől, hátul vagyunk!” – mondja Tusa Róbert, s mialatt egymás után paroláz az érkezőkkel, bal kezével a diófa felé mutat. „Kint a napon?”, kérdezi egyikük, s kicsit mint ha mindannyian felszusszannának a válasz hallatán: „Igen-igen, menjenek csak, mindjárt kezdődik”. A férfiakat arra kéri, fogjanak meg egy-egy padot vagy széket, legyen mire ülniük a később érkezőknek is. Így van ez a Törőkvágási Református Egyházközségben, ahol heti két alkalommal, immár harmadik éve gyűlnek össze a városban élő hajléktalanként. Ha süt a nap, a szabadban, a Makovecz-templom udvarának hátsó részén, télen vagy esős időben a kazánház melletti teremben. Főként reformátusok, de más felekezetekhez tartozók is jönnek, magyarok, románok egyaránt, senkit nem zárnak ki.

Tusa Róbert felidéz: 13 évvel ezelőtt, az akkori teológiai ifjúság önkéntes kezdeményezésére jött létre a misszió, működése azóta minden évben a másodévesek feladata. Nekik idén is kötelező gyakorlat, a változás csupán annyi, hogy mostantól már az ötöd- és hatodéves diákok is bekapcsolódnak. A szolgálatba való betekintésen túl a lelki gondozás is fontos, az ígértetéseket és beszélgetéseket által jobban oda tudnak figyelni a hajléktalanként. Amiben tudnak, segítenek: többségüknek beszerezték a személyazonossági igazolványt, de bekapcsolódnak a munkahelykeresésbe, alkalmanként pedig a különböző adományok, felajánlások révén ruhákat, pokrócokat válogathatnak itt a rászorulóknak. A misszió legfontosabb anyagi forrását egy holland szervezet biztosítja, de a törőkvágási gyülekezet és az Erdélyi Református Egyházkerület is részt vállal. Vakációban, ünnepekkor, amikor a diákok otthon vannak, a gyülekezet diakóniai csoportja fogadja a hajléktalanként: olyankor ők készítik a szendvicseket, a lelkészek pedig szolgálatukkal veszik ki a részüket a munkából.

Egy ideje „hazajönnek” a Törőkvágásra

Tusa Róbert hatodéves teológiai hallgató, ötödik éve vezeti a missziót. Ez idő alatt 35 olyan hajléktalan hunyt el, akiket ismertek, legtöbbször férfi; de folyamatosan jönnek újak, ketten-hárman, összesen 30-40-en, számbelileg nincs változás. A többség főként az alkohol miatt jutott ebbe a helyzetbe, mások valamilyen veszteség vagy betegség következtében – utóbbi kategóriába tartoznak azok a szegény sorsú nyugdíjasok is, akiknek legalább van hol lakniuk, de többre már nem nagyon futja.

Azóta, hogy a Törőkvágás befogadta a missziót, és stabil helyen gyűlhetnek össze, otthonosabban érzik magukat a hajléktalanként, s a munka is hatékonyabb. „Korábban mindig az volt, hogy megünnel ki a parkba, most sokan úgy emlegetik, hogy hazajönnek ide. Tartozhatnak valahova, és ezt ők is érzik” – folytatja a fiatalember. Hétfőnként, az ígértetés után szend-

vicset és teát osztanak a teológiai hallgatók, kedden meleg ebédet szolgálnak fel a kolozsvári Mesele vesele vendéglő jóvoltából. A tulajdonos, Kun Gizella a rádióból értesült a programról, azóta minden héten 30 adag ebédet biztosít a hajléktalanként. Nem új keletű a misszió történetében az sem, hogy diákok felajánlják heti egy ételjegyüket a rászorulóknak. A börtön folyamán idén is a Protestáns Teológiai Intézet közelében, a Bocskai téren osztották a meleg ételt, egyik alkalommal például 80 porció fogyott el.

Ők szolgálnak nekem

Az énektanulás és a bibliaóra alatt folyamatosan érkeztek az emberek a diófa alá. Adott pillanatban már harmincnál is többen hallgattuk Székely Szilárd prédikációját, az ötödéves hallgató Ézsaiás próféta tanítása nyomán Isten vigyázó, gondoskodó szeretetét taglalta: „hordozott ez a kar akkor is, amikor csecsemők voltunk, és hordozni fog akkor is, amikor megöregszünk. Erős ez a kar, még soha senkit nem ejtett el. Ha egyedül leszünk, vagy a gyöngeségek, a betegségek erőt vesznek rajtunk, amikor szereteteink elhagynak vagy elköltöznek az örök hazába, és elhagyottunk, magányosnak érezzük ma-

A tányér meleg étel mellé jó szó, figyelmes odafordulás is jár

gunkat, akkor sem szabad elfelejtenünk: Isten velünk van, amit ígért, azt be is váltja”.

Az a fajta elhivatottság és lelkesedés, amely kirajzolódik szavaiból, viselkedéséből, igazán különleges, mások számára is példaértékű lehet – fogalmazódott meg bennem hallatán. „Valahogy mindig úgy feltöltődöm ilyenkor. Másfél hónappal ezelőtt voltam itt legutóbb, akkor is ezt éreztem, s most is olyan, mint ha ők szolgáltak volna nekem” – magyarázza a bonyhai születésű Székely Szilárd. Másodéves korában is szeretete azokat a helyzeteket, amikor az áhítat után mindenki leült, teológiai hallgató és hajléktalan megtalálta egymond a párját, akinek elpanaszolhatta problémáját. „Jó, hogy megnyílnak és beszélnek arról, ami velük történik. Felkavaróak, de az ember közben sokat töltekezhet ezekből a társalgásokból” – fűzi hozzá. Hosszú távon is fontosnak tartja, hogy ilyen jellegű gyakorlatokba bekapcsolódjanak egyetemi éveik alatt a diákok: „mert nem tudhatjuk, hogy hatodév után hova kerülünk, főleg nagyobb városokban pedig min-

denhol vannak hajléktalanként. Az emberek általában elutasítják, lenézik őket, de nagyon becsületesek tudnak lenni. Csak éppen szóba kell állni velük.”

„Kicsit kisiklottunk az élet útján, de lehet, hogy helyrejövnünk”

Az egyik asszony a decemberről maradt papiroost keresi elő a táskájából, énekszövegek vannak rajta – *Fenn a csillagok felett, Dicsőség mennyben az Istennek, Tized Uram Jézus stb.* –, és büszkén újságolja, hogy karácsony előtt előadták a templomban, harmincnál is többen énekeltek a csoportból. Mások is közbeszólnak: nagyon megható volt a gyülekezet előtt fellépni, jól érezték magukat, a végén még ajándékot is kaptak.

„Az élet útján kicsit kisiklottunk, aztán lehet, hogy helyrejövnünk. Köszönjük nagyon szépen a református egyháznak, hogy segít rajtunk; állandóan kell egy kicsi orvosság, egy altató, egy pokróc” – mondja Papp Ernő, majd többször is megismétli: hálás az egyháznak, amiért róla is gondoskodik. Csinált egy butaságot, ezért tart most itt: a hátát feleségére íratta, s amikor elváltak, utca-ra került. Ez már két éve történt, a családja azóta Magyarországon él,

Tusa Róbert: mindannyiunk problémája a hajléktalanság

gyűltek össze; sokan voltak, nagyon vidám, baráti hangulatban teltek a találkozások, úgy mentek oda, mint egy igazi családba. Alig várták a találkozást, mert „ugye az is fontos, hogy az ember megeszik egy tányér ételt, de hogy a lelkével is törődjenek közben... Beszélgetsz velük, és beszélgetnek ők is veled... Az örömet és bánatot is mindig megosztani, ez nagyon sokat számít.” Egy idő után kezdtek elromlani a dolgok, néhányan részegen mentek, emiatt „állandóan volt egy kis vita”, és kénytelenek voltak elköltözni. De nem csak a helyszín maradt emlékezetes az asszony számára, hanem azok az emberek is, akik foglalkoztak velük: „a gyerekek, Hunor és a többiek”, akik annak idején dolgoztak a programban.

Hunorék helye szerencsére nem maradt üresen, „állandóan itt vannak ezek a gyerekek”, akikhez lehet fordulni. – Nekem inkább lelkileg számít sokat, hogy itt lehetek, olyan, mintha levették a gondokat a vállamról – hangsúlyozza. Sok minden történt az életében, ami miatt szüksége van egy kedves szóra: elvesztette a férjét és két unokáját, súlyos autóbalesete volt, és agydaganatot fedeztek fel nála. Ha nem jön, felhívják telefonon „ezek a drága gyermekek”, s ha arra van szükség, meg is látogatják.

Csavarokkal a lábában

Vas Lajos István alkalmi munkából él. Építkezésben dolgozik, már amikor kerül valami, és az egészségi állapota is megengedi. 39 éves, de annyi mindenben ment keresztül, olyan, mintha 45-50 éves lenne. – Van az a törőrongy, amit kicsavarnak, tudod, kb. úgy érzem magam. Nincs erőm elmenni egy építkezési céghez, hogy ott aztán ledolgozzak napi tíz órát, mint egy húszéves, ez nálam alma. 6-7 órát még ledolgozom, de többet nem tudok. Nem vagyok idős, de ahogy a futballban mondják, lefojtott – magyarázza a férfi. Lányéksérve van, nem bírja a nehezebb fizikai munkát, erre jön még rá, hogy baleset következtében két csavart helyeztek a bokájába. Ez már két éve történt, a csavarokat viszont – bár szemmel láthatóan nem bírja a teste – egészségügyi biztosítás híján nem távolítják el. Mégis igyekszik így is dolgozni, tesz-vesz, „megcsi-

nálja a magát, de nem ugyanúgy, mint normálisan”.

– Én ma este lefekszek egy helyen, ahol tudok aludni 4-5 órát, s másnap kell menjek dolgozni tízet. Kibírom egy napot, kettőt, hármát, de utána már nem. Ha nincs normális pihenés, étkezés, akármilyen erős az embernek a szervezete, azt nem bírja. Hol laksz, szegezem neki a kérdést, ő pedig így válaszol: „vagy lefekszem egy barátomnál, vagy lefekszem, szóval, Kolozsvár – tudod, vannak ilyen hajléktalan helyek”. Élettársa is van, a konyháról, ahol dolgozik, időnként a férfinak is jut egy kis enniival.

Ki mivel tud, segíthet

Ebéd után rögtönzött turkálóból szemelgetnek a jelenlévők. Tusa Róbertet arról faggatom, milyen társadalmi hozzáállásra lenne szükség, hogy némiképp változzanak a dolgok. – Mindannyiunk közös problémája a hajléktalan sorsba került embereké. Picit figyelmeesebbnek kellene lenni: nem kell sok, de ha mindenki egy kevéské odatenne, látszata és értelme is lenne – válaszolja, s pozitív példával is szolgál: olyan is volt már, hogy az egyik gyülekezeti tag hozta a hozzávalókat, és itt az udvaron főzött gulyást a rászorulóknak.

Bibza Gábor esperes, a törőkvágási egyházközség lelkipásztora elmeséli: egyszer innen vitték a várandós anyát a szülészetre, máskor a bőrgyógyászatra szállítottak egy férfit, könnyen elfertőződött volna a sebe. Ilyen gyors beavatkozásokra van lehetőségük, a teológiai hallgatók rendelkezésére álló belmissziós alapról gyógyszereket tudnak vásárolni a hajléktalanként, és a gyülekezet diakonisszája is folyamatosan rendelkezésre áll. Az esperes elmondja: elég kiszámíthatatlan a rendszer, a rászorulóknak ugyanis nem mindig jönnek egyformán a találkozókra. A jó idő ugyanúgy negatív tényező lehet ebben a tekintetben, mint az, ha esik. Ezt a programot sosem lehet úgy megtervezni, mint egy nőszövetségi vagy presbiteri gyűlést, itt mindig történhet valami, amire akkor és ott kell reagálni – „ha pedig az ember nem mérgelesen, morogva közelít a feladathoz, hanem jókedvűen, szeretetből reagál, akkor meg lehet oldani a gondokat, szinte bármi történjék is.”

Örömmel nyugtázza, hogy a teológiai hallgatók önkormányzatának kezdeményezése találkozott a törőkvágási egyházközségben tíz éve beindult hajléktalan-programmal, együtt jóval eredményesebbek. A közös misszió keretében, a Kolozsvári Református Egyházmegye gyülekezeteinek felajánlásaiból és az Erdélyi Református Egyházkerület anyagi hozzájárulásával 50 élelmiszercsomagot készítettek karácsonyra a rászorulóknak. Húsvétra ismét meghirdették a programot, a 37 gyülekezet közül 15 reagált a felhívásra a hét elejéig. Minden gyülekezet 50 darabot adományoz egy-egy alapélelmiszerből, a csomagokban lesz szalámi, húskonzerv, pástétom, cukor, csokoládé, sajt stb. Meg egy nagy csipetnyi gondoskodás...

ROHONYI D. IVÁN

**PRESBITEREK VÁLASZ-
ÚTON ÉS SZUCSÁGBAN**

■ A Kolozsvári Egyházme-
gye Presbiteri Szövetsége 3-as
és 2-es körzetének konferenci-
ájára április 11-én és 25-én Vá-
laszúton és Szucságban ke-
rül sor.

**ÉLELMISZERCSONAG
HAJLÉKTALANOKNAK**

■ A Hajléktalan Misszió április 13-án 50 darab étel-
miszercsomagot oszt ki a Kolozsvári
Református Egyházme-
gye gyülekezeteinek és az Erdélyi Re-
formátus Egyházkerület támo-
gatásával az utca embereinek.

**MAGYARFENESEN
A VÁNDORZÁSZLÓ**

■ A Kolozsvár-Belvárosi Egy-
házközség által felajánlott
vándorzászlót 2015-től vándorzászló-
ként az egyházme-
gye nőszö-
vetsége azzal a céllal indítot-
ta útra, hogy minél több he-
lyen váljon ismertté a nőszö-
vetség munkája, és a gyüle-
kezetek közt minél több kap-
csolat alakuljon ki. A vándor-
zászló egy-egy hónapig van
az adott egyházközségnél. Januárban a kolozsvár-hidel-
vén templomban volt, februárban Magyarfodorházára vándor-
olt, márciustól a Magyarfenesi
Református Egyházközség ad
neki otthont, ünnepek után pe-
dig a Kolozsvár-Kerekdombi
Egyházközséghez kerül.

VIRUL SZÁSZFENES

■ Az egyházme-
gye vizitációs
bizottsága március 13-án meg-
látogatta a Szászfenesi Re-
formátus Egyházközséget. Jó volt
látni az alig hároméves anya-
egyházközség szerveződő kö-
zösségét és épülő templomát.

**MÁS A MOZI AZ IKE
MOZIMÁSÁBAN**

■ Mozimás címmel a Kolozs-
vári IKE filmestet szervezett
február 20-án az Ike klubban.
A filmestet megszervezéséhez
anyagiakkal a kolozsvári egy-
házme-
gye is hozzájárult, így
50 fiatal találkozhatott.

**GYÜLEKEZETI ÖRÖMÖK-
GONDOK**

■ Az egyházme-
gyei Presbiteri
Szövetség március 7-én meg-
tartotta 1-es körzetének kon-
ferenciáját Magyarlétán. Dr.
Tunyogi Lehel előadása után a
jelen lévő presbiteriek a gyüle-
kezetek örömeiről és gondjai-
ról folytattak hasznos és tartal-
mas beszélgetést.

**HOMILETIKA ÉS FÉSZBUK
A LELKÉSZÉRTEKEZLETEN**

■ Február 25-én került sor
az egyházme-
gye Lelkészer-
tekezleti Szövetségének idei első
ülésére a Kolozsvári Reformá-
tus Kollégium keretében mű-
ködő Szász Domokos-szakis-
kola dísztermében. Bustya Já-
nos lelképásztor-tanár tar-
tott két érdekes előadást
*Elavult és modern elemek a
homiletikában*, illetve *Fézbuk
dzsenörésön* címmel.

**KÖZGYŰLÉS A PRESBITERI
SZÖVETSÉGNÉL**

■ A Kolozsvári Egyházme-
gye Presbiteri Szövetsége február
21-én közel 90 résztvevővel
a Kolozsmonostori Egyházköz-
ség templomában tartotta éves
közgyűlését, ahol sor került a
szövetség vezetőségének éves
beszámolójára és az idei tervek
megbeszélésére.

Kehely – írott identitás

■ A rendszerváltást követően Erdély-szer-
te sok gyüleke-
zetben jelentkezett az igény,
hogy ne csak az élő szó, de az
írott is eljusson a hívekhez. Az
első éveit élő egyesített Kolozs-
vári Református Egyházme-
gye a szélesebb családot, a maga
39 gyülekezetét igyekszik meg-
szólaltatni, életének eseményei
közkinccsé tenni alkalmi lap-
ja hasábjain. A Kehely egyházi
kegyszerünk utalva már ne-
vében hordozza szándékát: hir-
detni önmagunk és környeze-
tünk felé, hogy mindennap-
ink tele vannak Isten áldásai-
val, és hogy gazdag egyházi éle-
tet ígér mindazoknak, akik szí-
vesen csatlakoznak. Kivitele-
zése, rovatai, szerkesztése szá-
mos munkatárs érdeme, ám két-
ségtelen oroszlánrészt jut a lap-
ot megálmodó esperesnek.
Színes és jól tagolt, gazdag, de
nem terjedős, könnyen olvas-
ható ajándék ez minden gyüle-
kezet számára, akik az egyház-
me-
gye anyagi támogatásával in-
gyen kínálhatják az ünnepre ér-
kező híveknek.

Mozgalmasság életünk gyak-
ran arra kényszerít, hogy újra
definiáljuk önmagunkat: mit is
jelent ma Isten gyerme-
kének lenni a református egy-
házban. Amikor megszólaltat-
tunk évtizedeken át kitartóan
szolgáló vezetőket, mai vállal-
kozókat, ifjúkori élményeket
vagy éppen csendes hajlékta-

lanokat, azt reméljük, hogy a
bemutatott kép visszahat ránk
és megerősít hivatástudatunk-
ban. Nyolc oldalon, rovatokba
tömörítve egyházi életünk va-
lamennyi területét bemutatjuk.
Vagyunk, Szolgálunk, Ünne-
peljünk, Szolgatársak, Hiszem
és vallom, Aktuális címszavak
alatt a lap krédója körvonalazó-
dik. Egyházme-
gyei lapunk
írott ígértetés is kíván lenni,
ahol Isten üzenete a közösségi
alkalmak gyümölcseivel erősíti
a hitet. Ez a mi „szakmánk”,
mondhatnánk hivalkodó föl-
lénnyel. Közben azt tapasztal-
juk, hogy világunk vegyes szel-
lemi kínálatai elbizonytalanít-
ják a keresőket. A Kehely sze-
líd, de bátor szó kíván lenni
református értékeink mellett.
Szívesen gazdagítjuk identitá-
sunk palettáját. Ezért buzdít-
juk szolgatársainkat és híve-
inket, hogy kapcsolódjanak be
ebbe a munkába.

Köszönet az egyházme-
gye támogatásáért, a Misztótfalusi
Kis Miklós Sajtóközpont nyom-
dája munkatársainak, a szer-
kesztőknek és minden munka-
társnak, hogy ilyen ajándék-
kal kedveskedhetünk Istennek
és egymásnak a sátoros ünne-
pek alkalmával. Minden olvasó
merítsen belőle haszonnal és
örömmel!

Máté István
magyarlétai lelképásztor

KEHELY

2015 Húsvét

A Kolozsvári Református Egyházme-
gye lapja

II. évfolyam
I. szám

Meddig vagyunk igaz követői?

Ragyogó, békés tavaszban készü-
lünk az ünnepre, mindent kigon-
doltunk, elképzeltünk, megterveztük.
Készülünk a szereteteinkkel
való találkozásra, várjuk haza, vagy
éppen mi készülünk útra kelve fel-
keresni őket.
Ritkán használt ételek receptjeit
előkeresve, konyhai fortélyokat ismerők
és lelkes amatőrök készü-
nek az ünnepi asztal roskadásig
teríteni. Hagyományos módon, szé-
pen és gazdagon díszítve vagy csak
épp festébe mártva készül a piros tojás,
és közben verset ta-
nulva vagy harmatvizet gyűjtve készü-
lnek a locsolókodók. Főleg
kisgyermekes családoknál még a nyuszi
is készül, hogy akár az otthon
növesztett fű közé, akár a kertben
titkos helyen kialakított fész-
kébe rejtsék a csokitojásokat.
Templomba is készülünk. Még azok is,
akik csak ritkán szoktak. És készü-
lünk mi, lelképásztorok is a templomba
jövő nagyszámú gyülekezetnek szív-
hez szóló szavakkal a feltámadt Jézus
hirdet-
ni. Készülünk Jézussal együtt ünne-
pelni, mert igaz követői, hottig
hűséges hívei vagyunk – ezt fogadtuk
meg a konfirmáció alkalmá-
val, ki régebb, ki csak most, néhány
napja.
Egykor Péter is az volt. Az ünnepre
való készülődésben ő is min-
dent kigondolt, elképzelt és megtervezt...
s aztán minden más-
képp alakult. A megváltozott körülmé-
nyek között pedig hamar beteljesedett
a kereszthalálra készülő Jézus szava:
„Mondom neked, Péter: ma nem szől
addig a kakas, míg te háromszor meg
nem tagadod, hogy ismeresz engem.”
(Lk 22,34)
Ragyogó, békés tavaszban készü-
lünk Jézussal együtt ünne-
pelni, miközben próbáljuk magunktól
távol tartani a nem is oly távoli
harcok zaját – de, ha világunk
tőlünk független események hatá-
sára megváltozik, ha elgondolá-
saink, elképzeléseink és terveink
összedőlnek, akkor vajon mi is meg-
tagadjuk Öt?
Oroszhegyi Attila Zoltán
pusztakamarási lelképásztor

A TARTALOMBÓL

Valakihez tartozva

(A hajléktalanmisszióról a 3. oldalon)

Táncos pap Mezőkeszűben

(Interjúnk a 6. oldalon)

A Presbiteri Szövetség közgyűlése

(Beszámoló a 8. oldalon)

Ajándék sátoros ünnepeken Istennek és egymásnak

Virágvasárnapi konfirmáció

■ Hat kolozsvári és Kolozsvár környéki gyülekezetben konfirmáltak az ifjakat virágvasárnap, összesen több mint negyvenet. A jobb oldali felvétel Törökvágáson készült, a többi Tordaszentlászlón.

MÁTYS PÉTER GYŐZŐ FELVÉTELEI

FARAGÓ ISTVÁN